

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobců: **a) P. K.**, a **b) V. K.**, zast. JUDr. Viliamem Kováčikem, advokátem se sídlem tř. SNP 733, Hradec Králové, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem v Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2012, č. j. 14351/DS/2012-2-Ma, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 1. 2014, č. j. 30 A 104/2012-38, o návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o:

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í

[1] Žalobci se podáním ze dne 6. 10. 2010 podaným u Obecního úřadu Stěžery domáhali „*odstranění překážky na obecní příjezdové komunikaci 39/3 ve Stěžírkách*“. Správní orgán prvního stupně ani žalovaný (dále jen „stěžovatel“) tomuto návrhu nevyhověly s tím, že se na předmětné části pozemku p. č. 39/3, k. ú. Stěžírky, obec Stěžery, nenachází pozemní komunikace ve smyslu § 2 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Rozhodnutí žalovaného Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) v záhlaví označeným rozsudkem zrušil s tím, že „*správní orgány dospěly k závěru, že dotčený pozemek není veřejně přístupnou účelovou komunikací, na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci a také na základě chybného právního závěru,*“ přičemž žalovanému uložil doplnit dokazování.

[2] Žalovaný proti rozhodnutí krajského soudu podal kasační stížnost a požádal o přiznání odkladného účinku. Nenahraditelnou újmu spatřoval ve zbytečném provádění úkonů správního orgánu a případném vydání nového rozhodnutí, byla-li by kasační stížnost shledána důvodnou. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dle § 107 odst. 1, ve spojení s § 73 odst. 2, s. ř. s. nejsou naplněny.

[3] Při posuzování návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je třeba, aby se Nejvyšší správní soud primárně zaměřil na zkoumání, zda stěžovatel uvádí skutečnosti, které by nasvědčovaly možnosti vzniku nepoměrně větší újmy stěžovateli oproti jiným osobám. Tyto skutečnosti jsou vždy individuální, závislé pouze na osobě a situaci stěžovatele. Jak již Nejvyšší správní soud dříve judikoval, povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má stěžovatel. Stěžovatel musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky napadeného rozsudku, z jakých konkrétních okolností to vyvozuje, a uvést její intenzitu. Vyličení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit tomu,

že negativní následek, jehož se stěžovatel v souvislosti s napadeným rozsudkem městského soudu obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Hrozící újma musí přitom být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická a bagatelní. Charakter odkladného účinku pak spočívá v jeho mimořádnosti, neboť přiznání odkladného účinku má místo jen tam, kde jeho nezbytnost převáží nad požadavkem právní jistoty a stability právních vztahů opírajících se o pravomocná rozhodnutí orgánů veřejné moci.

[4] Stěžovatel svůj návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti opřel o tvrzení, že by „*správní orgány musely činit úkony za účelem zjištění, která nejsou pro posouzení věci dle zásady materiální pravdy podstatná, ale před tím, než Nejvyšší správní soud rozhodne o této kasační stížnosti, by mohlo dojít k vydání nového rozhodnutí ve věci a pokud by následně Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, zkomplikovalo by uvedené procesní situaci (tj. ve věci by bylo vydáno více správních rozhodnutí), což by vedlo pouze ke zbytečné zátěži pro účastníky řízení, včetně žalobců.*“ K tomu stěžovatel dodal, že „*údajná pevná překážka pozemní komunikaci je umístěna na místě již několik desítek let a proto je zřejmé, že přiznáním odkladného účinku nedojde k újmě na právech osob.*“

[5] Žalobci ve vyjádření k návrhu popřeli existenci důvodů pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a poukázali na průtahy v řízení, jež by přiznáním odkladného účinku mohly pokračovat.

[6] Skutečnost, že stěžovatel je povinen procesně postupovat v souladu s právním názorem krajského soudu, dle názoru Nejvyššího správního soudu nepředstavuje hrozbu nepoměrně větší újmy oproti jiným osobám ve smyslu § 107 odst. 1, ve spojení s § 73 odst. 2, s. ř. s. Návrh stěžovatele nemohl by proto obstát, i kdyby byl odůvodněn širěji než pouhou polemikou s rozhodovacími důvody krajského soudu a hypotetickými úvahami o dalším průběhu řízení. Tvrzení, že údajná pevná překážka na pozemní komunikaci je na místě již desítky let, pak v této souvislosti postrádá jakoukoli relevanci.

[7] S přihlédnutím k obavám z průtahů a komplikací řízení vyjádřených jak žalobci, tak i stěžovatelem, a při vědomí závěrů vyplývajících z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006-49, č. 1255/2007 Sb. NSS, považuje Nejvyšší správní soud za vhodné již nyní avizovat, že ve věci samé rozhodne ihned po shromáždění podkladů pro rozhodnutí potřebných.

[8] Z důvodů výše uvedených proto Nejvyšší správní soud podle § 107 odst. 1 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. odkladný účinek kasační stížnosti nepřiznal. Toto rozhodnutí žádným způsobem nepředjímá osud kasační stížnosti samotné.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. března 2014

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu